

grammet fra Cornell University fremstiller paa den mest ligefremme Maade — uden at tage det mindste Hensyn til gamle, fastgroede Fordomme — at det ved alle de »Colleges« og Universiteter, hvor unge Mænd og Kvinder have studeret sammen, (indbefattet Cornells tiaarige og Michigan Universitetets tolv-aarige Erfaring) har vist sig, at der har været mere Orden og Disciplin, at Kappelysten har medført bedre Resultater for Undervisningen, og at hele Tonen er bleven forbedret, siden det er blevet tilladt Kvinder at deltage i Undervisningen med samme Rettigheder og aldeles paa samme Fod som de mandlige Studenter.

Beretningen lader det imidlertid ikke være nok med i al Almindelighed at besvare Spørgsmaalet om, hvorvidt Fællesundervisningen dér har haft gavnlige Resultater. Den besvarer ogsaa de Indvendinger, der bestandig med saa stor Veltalenhed blive fremført imod den.

Langtfra at den fælles Undervisning skulde frembringe Kvinder, der ikke ere sande Kvinder, paastaar Cornellprogrammet med Bestemthed, at under dette System blive de unge Mænd mere mandige og mere fuldkomne Gentlemen og de unge Piger mere kvindelige. Den erklærer desuden, at disse kunne udholde Anstrængelsen ved Studierne ligesaa godt som de unge Mænd, at der forholdsvis ikke er mere Sygdom blandt dem, og at de i Gjennemsnit gøre hurtigere Fremgang, endog i Mathematik. Saadanne Erfaringer viser Kvindesagens Fremgang trods alle Indvendinger og al Modstand.

Men det er ikke alene Universiteterne, der have indladt Kvinder i deres hellige Haller, ogsaa andre Institutioner og Erhverv have de faaet Adgang til.

I Boston er der 98 Kvinder i Skoledirektionen, i Kunstskolen er der 219 Kvinder mod 75 Mænd. 25 til 30 kvindelige Læger praktisere alene i Boston og nyde samme Tillid og Agtelse som deres mandlige Kolleger. Kvinder blive ansatte ved Sindssygeanstalter og Fængsler og praktisere som Jurister.

Dersom alle disse Stillinger vare tilgængelige for Kvinderne i Danmark, tvivle vi ikke om, at de ville komme fra alle Kanter af Landet for at søge Ansættelse; men, — skjønt vi vilde sympathisere med dem, — kunne vi ikke lade være at antage at mange af dem vilde være højst uskikkede til at